

apud nos receptus, quem novit nec improbat pontifex Romanus. Vide *les vrais principes de l'Église Gallicane*. Excipiuntur rescripta S. Pœnitentiariæ ad forum internum individuorum respicientia.

Aliæ ecclesiæ, v. g. Hispaniarum, Belgiæ, Germaniæ, etc. sua etiã specialia habent privilegia quæ sedulo conservant, nemine contradicente; quare ergo consuetudines nostras non haberemus? Eas vocamus libertates, quia potestati regum et episcoporum favent relative ad summum Pontificem; sed vox illa qua multi abusi sunt, legitimitati eorum non nocet, supposito consensu summi Pontificis saltem tacito. Si ergo videamur odiosi extraneis propter libertates nostras, id præsertim venit ex eo quod male percipiunt sub quo respectu eas tueamur.

Non diffitemur multiplices natos esse abusus in Gallia sub prætextu harum libertatum; quicumque enim historiæ ecclesiasticæ ultimi sæculi non est omnino expertus, ignorare non potest quot modis auctoritas civilis spiritualem Ecclesiæ potestatem evidenter læserit, nomine libertatis. Studiosissimi libertatum nostrarum defensores non semel amare conq̄esti sunt de officariis regis et magistratibus, qui legitimam potestatem suam sic prætergredebantur. Pluries improbaverunt eorum libros, opinionibus erroneis et ad schisma tendentibus plenos, v. g. opera Petri *Pithou*, *Traité des libertés de l'Église Gallicane*, cum eorum probationibus Petri *Dupuy*, de quibus viginti et duo episcopi, post examen, anno 1639, dixerunt: « Com-
» pilator ille multis pessimis bona quædam immiscuit,
» et inter falsas et hæreticas, quas detestamur, Ecclesiæ
» Gallicanæ ascriptas servitutes potius quam libertates...
» exposuit. » *Procès-verbaux du Clergé*, t. 3, *Pièces justifi-*
tif. n. 1.

Bossuet, in *Defens. Decl.* I. II, c. 20, declarat episcopos ecclesiæ Gallicanæ nunquam omnia approbasse quæ in operibus Petri *Dupuy* et Caroli *Féret*, *Traité de l'abus*, continentur: non igitur quærendæ sunt veræ libertates nostræ in hujusmodi et in aliis ejusdem generis operibus.

Hic etiã *Bossuet*, epistola ad cardin. *d'Estrées*, *His-*

toire de Bossuet, sic habet: « Je me suis proposé deux
» choses; l'une, en parlant des libertés de l'Église Gal-
» licane, d'en parler sans aucune diminution de la vraie
» grandeur du Saint-Siège; l'autre, de les expliquer de la
» manière que les entendent les évêques, et non pas de la
» manière que les entendent les magistrats.

Fénelon, in notis ab illustrissimo Vitæ ejus scriptore nobis transmissis, *Pièces justificatives du livre 7e*, n. 8, sic mentem suam aperit: « Le roi, dans la pratique, est plus
» chef de l'Église que le pape en France. Libertés à l'égard
» du pape, servitudes à l'égard du roi. Autorité du roi sur
» l'Église dévolue aux juges laïques. Les laïques domi-
» nent les évêques. Abus énormes de l'appel comme d'a-
» bus... »

Sic adhuc, *Fleury*, *nouveaux opuscles*: « Mais la
» grande servitude de l'Église Gallicane, s'il est permis de
» parler ainsi, c'est l'étendue excessive de la juridiction
» séculière..... Enfin les appellations comme d'abus ont
» achevé de ruiner la juridiction ecclésiastique..... Un
» mauvais Français pourrait faire un traité des servitudes
» de l'Église Gallicane, comme on en a fait des libertés,
» et il ne manquerait pas de preuves. »

Testimonia hæc referendo, veras libertates nostras ne evertere nec imminuere intendimus, sed accuratam earum notionem tradere volumus; necesse est enim ut theologiæ alumni eas sciant ac teneant: verum non minus necesse est ut illas ultra legitimos limites non extendendas esse noscant.

CAPUT SECUNDUM.

DE MEMBRIS ECCLESIAE.

Ex dictis in decursu hujus tractatus sequitur veram Christi Ecclesiam essentialiter esse visibilem et in visibilitate sua indefectibilem, esse Unam, Sanctam, Catholicam et Apostolicam: episcopos summo Pontifici junctos esse

jure divino omnium controversiarum circa fidem, mores et disciplinam judices, et infallibilitate gaudere; summum Pontificem visibile illius caput esse, et proprium vicarium Christi in terris: unde Ecclesia merito definitur: *Societas hominum viatorum, ejusdem fidei professione, eorundem sacramentorum participatione conjunctorum, sub regimine eorumdem pastorum legitimorum et præsertim Romani pontificis.*

Nunc igitur quærendum est quinam homines his vinculis externis inter se devinciantur, ita ut sint vera Ecclesie membra. Homines autem qui super terram existunt, sunt infideles vel fideles, hæretici aut schismatici vel catholici, prædestinati vel reprobi, justi vel peccatores. Paucis verbis nobis dicendum est 1º de infidelibus, catechumenis et apostatis; 2º de hæreticis et schismaticis; 3º de prædestinatis et reprobis; 4º de excommunicatis; 5º de justis et peccatoribus.

ARTICULUS PRIMUS.

DE INFIDELIBUS, CATECHUMENIS ET APOSTATIS.

Infideles in genere sunt ii qui non sunt baptizati: quando sunt publici, certum est eos nullo modo ad Ecclesiam pertinere; si vero essent occulti, id est, si quis non baptizatus haberetur ut baptizatus, inter fideles versaretur, cum iis preces funderet, officiis publicis assisteret, sacramentis participaret, pertineretne ad corpus Ecclesie? Quidam affirmarunt; nam ille homo eis videbatur externis Ecclesie vinculis obstrictus; sed alii omnes hanc opinionem rejiciunt: Baptismus enim est janua Ecclesie (conc. Trident. sess. 14, c. 2), et aliunde ille homo suffragiis Ecclesie neque directe neque indirecte participat: ergo nequaquam ipsius membrum dici potest.

Catechumeni illi sunt qui doctrina Christi imbuuntur et ad baptismum se præparant.

De corpore Ecclesie ipsi non sunt; nam, ut ait Apostolus, I Cor. XII, 13: *In uno spiritu omnes nos in unum corpus baptizati sumus*; fideles baptizantur ut sint unum cor-

pus in Christo: ergo catechumeni nondum sunt de corpore Christi seu de Ecclesia. Præterea baptismus est Ecclesie janua, *ut observavimus*: igitur catechumeni sunt velut concepti in sinu Ecclesie per signum crucis, S. Aug. tract. 12 in S. Joan.; sed quia per baptismum nondum sunt renati, filii Dei et Ecclesie membra dici nequeunt. Attamen, si fidem, spem et charitatem perfectam habeant, ad animam Ecclesie pertinent et justi sunt apud Deum. *Ita omnes.*

Apostatæ ii dicuntur qui religionem Christianam penitus abnegant, sive religionem falsam profiteantur, sive nullam aliam amplectantur. Si publice id fecerint, certum est eos amplius non esse membra Ecclesie; nam quæcumque exteriora illius vincula eo ipso dissolverunt.

At, qui religionem Christianam occulte deserunt, ut multi hisce temporibus increduli, non ideo cessant esse membra Ecclesie, licet mortua; externa enim unionis vincula nihilominus existunt: de iis eodem modo ac de peccatoribus ratiocinandum est, *quod videbimus infra.*

ARTICULUS SECUNDUS.

DE HÆRETICIS ET SCHISMATICIS.

Hæretici sunt illi qui, religionem Christianam profitentes, unum aut plures articulos, a Deo revelatos et ab Ecclesia ut tales propositos, pertinaciter negant.

Sunt occulti, si heterodoxa eorum opinio in notitiam publicam non venerit; si, e contra, eorum opinio sufficienter innotuerit, dicuntur publici.

Publici sunt iterum vel tolerati, vel non tolerati: tolerati quidem, si in externa communionem Ecclesie permanent, ut erant Jansenistæ; non tolerati autem, si ab Ecclesia per positivam excommunicationis sententiam ejiciantur, vel si totam communionem ipsi solverint, altare contra altare erigendo et aliis pastoribus se subjiciendo.

Certum est 1º hæreticos occultos ad corpus Ecclesie pertinere, sicut apostatas occultos et propter eandem rationem.

Certum est 2° hæreticos publicos et non toleratos, sive per sententiam fuerint separati, sive ipsi communionem solverint, Ecclesiæ non esse membra; nullo modo enim cum illa uniuntur, neque interne per virtutes, neque externe per communionis vincula.

Certum est 3° hæreticos toleratos ad animam Ecclesiæ non pertinere, nisi forte ratione bonæ fidei excusentur a peccato: *id sequitur ex dictis ubi de unitate Ecclesiæ.* Quidam theologi contendunt eos ad corpus Ecclesiæ pertinere, quia characterem baptismi, confirmationis et etiam ordinis, si sint clerici, retinent. Cæteri vero generaliter docent eosdem nec etiam ad corpus Ecclesiæ pertinere.

Prob. 1° Illi ad corpus Ecclesiæ revera non pertinent qui essentialia non habent vincula quibus membra ejus uniuntur; atqui hæretici notorii essentialia non habent vincula quibus membra Ecclesiæ inter se uniuntur; nam *ex probatis*, hæc vincula sunt professio ejusdem doctrinæ, participatio iisdem sacramentis, subjectio iisdem pastoribus, et præsertim Romano pontifici: quicumque ergo vel uno ex his vinculis caret, realiter membrum Ecclesiæ dici non potest, sicut qui unius peccati mortalis fit reus, jam Deo amicus dici nequit: porro hæretici notorii, licet tolerati, eandem fidem non profitentur: ergo.

2° Sententia nobis opposita admitti non potest, saltem ob rationem quam ejus defensores afferunt, scilicet, ob characterem baptismi, confirmationis et ordinis; cum enim spiritualis ille character nunquam deleri valeat, inde sequeretur eos qui a religione Christiana ad Judaismum, Mahumetismum et etiam paganismum transirent, nihilominus esse membra Ecclesiæ, quod absurdum est et ab omnibus rejicitur. Ergo.

Quæritur utrum hæretici notorii, sed tolerati, jurisdictionem retineant, si sint clerici, usque dum per sententiam ab Ecclesia ejiciantur, vel donec ab illa actu positivo seipsos separent.

Quæstio hæc gravis est momenti, ut patet.

Nonnulli affirmant hæreticos eo instanti quo heterodoxa eorum opinio fit notoria, omni jurisdictione destitui, sic-

que cunctos eorum actus a jurisdictione pendentes prorsus esse nullos. Ita Bellarminus, de Pontifice Romano, l. 2, c. 30, et plures apud eum; ita etiam, apud *Régnier, Isambert et Duval.* Contra quos tamen

Resp. prædictos hæreticos, ex jure novo, id est a Martino V, suam retinere jurisdictionem; nam Martinus V in bulla *Ad evitanda scandala*, « Christi fidelibus misericorditer indulget, quod nemo deinceps a communionem alius » cujus, sacramentorum administratione vel receptione... » teneatur abstinere, » nisi sententia contra hujusmodi personam expresse fuerit publicata: ex illa ergo bulla nullus potestate administrandi sacramenta privatur nisi per sententiam.

Præterea, nunquam Ecclesia rescidit aut nullos declaravit actus episcoporum aut parochorum hæreticis opinionibus valde notorum: attamen eos rescindere vel nullos declarare debuisset; inde enim multum et dolendum secutum esset animarum detrimentum, v. g. invalidæ fuissent approbationes ab episcopis Jansenianis concessæ, nullæ absolutiones a tot sacerdotibus iisdem erroribus infectis datæ. Ergo.

Solvuntur objectiones.

Obj. 1°. Bulla Martini V non reperitur in actibus concilii Constantiensis, nec in collectione bullarum SS. Pontificum, nec in jure canonico: ergo nullius est auctoritatis.

R. Nego conseq. Nam 1° S. Antoninus expresse testatur et probat hanc bullam a Martino V revera fuisse datam et a concilio Constantiensi approbatam. 2° Apud omnes certum est illam a multo tempore ubique esse in usu et velut tutam agendi regulam admitti: porro universalis et constans ille usus abunde sufficit ut plenam habeat auctoritatem: ergo.

Obj. 2°. Hæretici notorii non sunt de Ecclesia: atqui repugnat eos ab Ecclesia esse præcisos et simul jurisdictionem ecclesiasticam retinere: ergo.

R. Nego min. Non magis enim repugnat viros ab Ecclesia præcisos jurisdictionem ecclesiasticam retinere,

quam repugnat hæreticos non toleratos et excommunicatos etiam denuntiatos sacramenta Ecclesie valide administrare : atqui de fide est hæreticos non toleratos et excommunicatos denuntiatos plurima Ecclesie sacramenta valide administrare, nempe ea quæ a jurisdictione non pendent, idque ex institutione Christi : ergo *a pari* non repugnat Ecclesiam, pro bono spirituali fidelium, jurisdictionem suam in viris ab ipsa de facto separatis conservare, tunc enim sunt instrumenta quibus in filiorum suorum gratiam et divini sponsi sui gloriam utitur.

In hæreticis autem qui publice ab Ecclesia omnino seipsum sejunxerunt, prædicta jurisdictione nullo modo conservatur, excepto solo mortis articulo : sic intelligunt omnes catholici.

De jurisdictione hæreticorum et schismaticorum in articulo mortis fusius dicemus in tractatu *de Pœnitentia*.

Schisma, *σχίσμα* déchirer, divider, est scissura seu divisio.

Duplex distinguitur schisma : aliud per externam a communionem Ecclesie separationem, quando fidelis a Romano pontifice, vel a proprio episcopo, vel ab aliis Ecclesie membris se ita segregat, ut cum ipsis in rebus divinis communicare nolit ; aliud vero fit per inobedientiam erga superiorem ecclesiasticum, ex contemptu auctoritatis ejus, v. g. si quis tali die jejuna recuset, negans pastores Ecclesie hujusmodi jejunia præcipere posse.

Schismatici sicut hæretici possunt esse occulti vel publici, tolerati vel non tolerati, ut evidens est. Quæcumque autem de hæreticis diximus, similiter et propter easdem rationes de schismaticis dicenda sunt. Hinc episcopi et sacerdotes apud Græcos schismaticos nullam habent jurisdictionem.

ARTICULUS TERTIUS.

DE EXCOMMUNICATIS.

In tractatu *de Censuris* multa notantur circa excommunicationem, quæ hic referri non debent.

Excommunicatio major, de qua sola hic agitur, est

censura qua homo externa fidelium communionem seu usu omnium honorum Ecclesie spiritualium cunctis fidelibus communium privatur.

Inter excommunicatos, alii sunt occulti et alii publici, alii denuntiati et alii tolerati.

Certum est 1° excommunicatos occultos ad corpus Ecclesie adhuc pertinere, externa quippe conservant unitatis vincula.

Certum est 2° excommunicatos publice denuntiatos de corpore Ecclesie jam non esse, nec ullam jurisdictionem ecclesiasticam retinere : id omnes fatentur propter rationes quas attulimus in articulo præcedenti, de hæreticis non toleratis tractando.

3° *Generaliter admittunt theologi* excommunicatos publicos, licet non denuntiatos, membra Ecclesie reipsa non esse ; nam, ex verbis Christi, Matth. XVIII, 17, qui non audit Ecclesiam, habendus est sicut *ethnicus et publicanus* : porro qui propter contumaciam suam publice excommunicatus est, certe non audit Ecclesiam : ergo.

Insuper, excommunicatio in eo præcise consistit, quod vincula unionis solvantur, et homo fidelis e sinu Ecclesie per auctoritatem legitimam ejiciatur : ergo, ubi hæc censura est notoria, externa unionis vincula non conservantur, proindeque homo sic excommunicatus ad corpus Ecclesie non pertinet ; jurisdictionem tamen adhuc conservat, donec publice sit denuntiatus, sicut hæreticus toleratus. Ita omnes, post bullam *Ad evitanda scandala*.

ARTICULUS QUARTUS.

DE PRÆDESTINATIS ET REPROBIS.

Solos ad vitam æternam prædestinatos de Ecclesia esse docuerunt Wiclefus et Joannes Huss (concil. Constantiense, sess. 15). Idem asseruisse videtur Calvinus, dicendo veram Christi Ecclesiam ex solis sanctis constare ; nam, juxta ipsum, sanctitas semel obtenta amitti non potest : omnes igitur sancti sunt prædestinati, et ex solis prædestinatis coalescit Ecclesia.

PROPOSITIO.

Nec omnes nec soli prædestinati ad Ecclesiam pertinent.

Prob. 1°. Non omnes prædestinati. Nam infideles, hæretici publici, schismatici et excommunicati ad Ecclesiam non pertinent: atqui tamen negare non licet aliquos ex eis esse prædestinatos; alioquin pronuntiandum foret omnes futuros esse reprobos, ac proinde turpiter erravissent sanctissimi viri qui conversionem hujusmodi hominum procurare tot modis et tantis laboribus tentaverunt et etiam tentant. Præterea de Ecclesia non erat B. Paulus, dum fideles persequebatur, nec S. Aug. ante baptismum suum, nec innumeri alii viri qui idolis servierunt, partes hæreticorum tenuerunt, etc., et quos veneramur ut sanctos: erant tamen prædestinati. Ergo.

2° Non soli prædestinati sunt de Ecclesia. Nam 1° in hujus tractatus initio, probavimus veram Christi Ecclesiam essentialiter esse visibilem, quia prædestinati soli Deo sunt noti. 2° Judas a Christo vocatus et edoctus, cum cæteris Apostolis vivens, erat de Ecclesia, et tamen fuit reprobus.

3° Ex probatis, quicumque sunt baptizati et externæ communionis vincula retinent, ad corpus Ecclesiæ pertinent: porro certum est inter eos multos futuros esse reprobos: ergo.

Solvantur objectiones.

Obj. 1°. I Petr. III, 20, arca Noe fuit Ecclesiæ Christi figura: atqui eos solos continebat qui erant salvandi: ergo.

R. Dist. maj. Arca Noe fuit Ecclesiæ figura quoad aliqua, *conc.*; quoad omnia, *nego maj.* Itaque in duobus potissimum dici potest arcam Noe Ecclesiam Christi præfigurasse. 1° Quia in ea concludebantur animalia cujuscumque generis, munda et immunda, ita et in Ecclesia includuntur homines diversarum gentium et morum, justi et peccatores, prædestinati et reprobi. 2° Sicut nullus extra arcam ab aquis diluvii salvari potuit, ita extra Ec-

clesiam nullus salvari potest: in eo præcipue consistit comparatio Apostoli inter arcam et Ecclesiam; comparationes autem nunquam urgeri debent ultra similitudinis punctum. Ergo.

Obj. 2°. Christus caput est Ecclesiæ et illius salvator, Eph. v, 23; eam sibi exhibet *gloriosam, non habentem maculam, aut rugam, aut aliquid hujusmodi*, etc. ibid. x. 27: atqui hæc omnia dici non possent de Ecclesia, si cum prædestinatis reprobos contineret: ergo.

R. Nego min. 1° Christus revera est caput Ecclesiæ et ipsius salvator, eo sensu quod ab ipso tota fluat auctoritas in Ecclesia existens, et per ipsum tantum salus obtineri possit.

2° Ex Ecclesia visibili prædestinatos et reprobos, justos et injustos nunc continenti, efformabit Christus Ecclesiam triumphantem quam sibi exhibebit gloriosam.... sanctam et immaculatam, cum ea ineffabili federe copulabitur, et nuptiæ ejus in æternum celebrabuntur: merito igitur *corporis sui* mystici, id est, Ecclesiæ, salvator esse dicitur, quamvis in ea nunc existant reprobi.

ARTICULUS QUINTUS.

DE PECCATORIBUS ET JUSTIS.

Ecclesiam ex solis justis constare plures docuerunt hæretici. Ab ea etiam imperfectos repellebant Pelagiani; solos peccatores insignes rejiciebant Donatistæ, quales dicebant esse catholicos, quos divinas Scripturas tradidisse falso et per calumniam accusabant.

Lutherani et præsertim Calvinistæ duplicem distinguunt Ecclesiam: unam externam, quæ non solum peccatores, sed hæreticos et schismaticos in sinu suo complectitur; et alteram internam, quæ vera Christi est sponsa et ex solis sanctis constat.

Janseniani et Quesnellistæ docent nullam proprie dictam existere virtutem sine charitate, ne quidem fidem: unde, cum certum sit charitatem in peccatoribus non existere, inde concludunt eos pariter veram fidem non habere et ideo in Ecclesia non esse.

PROPOSITIO.

Peccatores etiam insignes et manifesti vere sunt de corpore Ecclesiae.

Prob. 1° ex Scriptura sacra. Matth. XIII, Ecclesia comparatur agro in quo zizania igne comburenda in medio tritici crescunt, et *sagenæ missæ in mare et ex omni genere piscium congreganti*, Matth. XIII, 47 : atqui per zizania et malos pisces intelliguntur mali homines cum justis in Ecclesia commixti. His parabolis sæpe usi sunt SS. Patres contra Novatianos et Donatistas, ut legitur apud S. Aug., breviculo Collationis cum Donatistis, col. tertii diei, c. 8. Ergo.

Prob. 2° ex SS. Patribus. S. Hieronymus, Dial. adversus Luciferianos, sic habet : « Arca Noe Ecclesiae typus » fuit... ut ibi pardus et hædi, lupus et agni ; ita et hic, » justus et peccatores, id est, vasa aurea et argentea, » etc. S. Aug. lib. de unico Baptismo, cap. 16, n. 30 : « Intra » istam arcam (Ecclesiam) boni et mali esse possunt, extra » eam boni esse non possunt. » Et in tractatu 6 in Joannem, v. 2 : « Boni et mali sunt in Ecclesia Christi. » Ergo.

Prob. rationibus theologis. 1° Ecclesia est visibilis : atqui societas ex solis justis composita non esset visibilis, siquidem justitia est qualitas interna et soli Deo perfecte nota. 2° Sacramentum pœnitentiæ non extra, sed intra Ecclesiam administratur : atqui Christus non instituit illud sacramentum pro justis, sed pro peccatoribus. 3° Illi sunt de corpore Ecclesiae qui omnia necessaria unitatis vincula retinent : atqui peccatores etiam insignes et manifesti omnia essentialia unitatis vincula retinent ; nempe eandem profitentur fidem, ut supponitur, iisdem subjiciuntur pastoribus, jus immediatum habent ad pœnitentiæ sacramentum, et eo mediante, ad alia Ecclesiae sacramenta : ergo.

Solvuntur objectiones.

Obj. 1°. Qui sunt de Ecclesia, Deum habent patrem : atqui peccatores Deum non habent patrem, sed *ex patre diabolo* sunt, Joan. VIII, 44 : ergo.

R. Distinguo min. Deum non habent patrem eos ut tales generantem, seu ratione gratiæ sanctificantis quam non habent, *conc.* ; ratione creationis, conservationis, doctrinæ, gratiæ sufficientis, sacramentorum aliorumque salutis mediæ ipsis oblatores, *nego min.* Etenim Isai. 1, 2, peccatores vocat filios Dei : itaque iidem homines ad regnum Christi seu ad Ecclesiam pertinere possunt, quatenus fidem profitentur, pastores agnoscunt, jus habent ad sacramenta, etc., et sub hoc respectu Deum habent et vocare possunt patrem ; verum qui charitate et gratia sanctificante destituuntur, filii sunt ingrati erga Deum et ad diabolum vere pertinent : ergo.

Obj. 2°. Si peccatores ad Ecclesiam vere pertinerent, essent membra Christi : atqui repugnat Christum hujusmodi habere membra ; tunc enim ipsius corpus esset monstrum, ait *Jurieu* : ergo.

R. Nego min. et ejus probationem. Non enim ibi agitur de corpore Christi naturali, sed de corpore mystico, seu de societate quæ sensu aliquo morali et allegorico corpus ejus dicitur : atqui non repugnat peccatores ad hujusmodi corpus Christi pertinere ; nam, ut societas absque ulla indecentia corpus Christi mysticum dici possit, sufficit quod in se spectata, sit bona, sancta et perfecta : atqui Ecclesia, licet peccatores contineat, est nihilominus societas bona, sancta et perfecta, *ut ostendimus*, de sanctitate ejus specialiter agendo : ergo non repugnat peccatores membra illius esse, sed mortua, quia gratia sanctificante non vivificantur.

Plurimi objiciuntur textus SS. Patrum, præsertim S. Aug. sed cum ille sanctus doctor alique Patres doctrinam nostram contineant, *ut supra vidimus*, textus nobis objecti alio sensu necessario debent intelligi : et revera, si attente considerentur, intelliguntur vel de Ecclesia triumphante, vel de virtutibus internis quæ animam Ecclesiae constituunt, sicque non probant peccatores etiam insignes membra corporis Ecclesiae non esse.